
Rolnummer 257

Arrest nr. 3/91
van 7 maart 1991

A R R E S T

In zake : de vordering tot gedeeltelijke schorsing van het decreet van de Vlaamse Raad van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en I. PETRY,
en de rechters J. WATHELET, F. DEBAEDTS, L. DE GREVE,
K. BLANCKAERT en L. FRANCOIS,
bijgestaan door de griffier L. POTOMS,
onder voorzitterschap van voorzitter J. DELVA,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. ONDERWERP VAN DE VORDERING

Bij verzoekschrift aan het Hof verzonden bij aangetekende brief met poststempel van 2 januari 1991, vordert de N.V. Ets. C. VAN BRABANT, met maatschappelijke zetel te 2018 Antwerpen, Belgiëlei 134, de schorsing van de artikelen 62 en 63 van het decreet van de Vlaamse Raad van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 of, in ondergeschikte orde, van de aanslagvoet van 144.000 fr. voor de toestellen van categorie A in voormeld artikel 62.

Bij afzonderlijk verzoekschrift heeft voormelde verzoekster eveneens beroep tot vernietiging van dezelfde bepalingen ingesteld.

II. DE RECHTSPLEGING

Bij beschikking van 3 januari 1991 heeft de voorzitter in functie, conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, de leden van de zetel aangewezen.

Bij beschikking van 17 januari 1991 heeft het Hof de dag van de terechtzitting voor het debat over de vordering tot schorsing bepaald op 5 februari 1991 en gezegd dat de eventuele schriftelijke opmerkingen van de in artikel 76, § 4, van voormelde bijzondere wet op het Arbitragehof bedoelde gezagsorganen, ter griffie dienden toe te komen uiterlijk op 29 januari 1991.

Bij ter post aangetekende brieven van 18 januari 1991 is kennisgeving gedaan van de vordering tot schorsing evenals van bedoelde beschikking aan voormelde gezagsorganen, enerzijds, en van die beschikking aan verzoekster en haar raadslieden, anderzijds.

De Vlaamse Executieve heeft op 29 januari 1991 een nota neergelegd ter griffie van het Hof.

Ter terechtzitting van 5 februari 1991 :

- zijn verschenen :

Mr. P. MALLIEN, Mr. P. VAN DER STRATEN en Mr. M. SWINNEN, advocaten bij de balie te Antwerpen, en Mr. F. VANISTENDAEL, advocaat bij de balie te Brussel, voor voormelde verzoekster N.V. Ets. C. VAN BRABANT ;

Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel ;

- hebben de rechters-verslaggevers L. DE GREVE en J. WATHELET verslag uitgebracht ;

- zijn de advocaten gehoord ;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 62 en volgende van voormelde bijzondere wet op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. ONDERWERP VAN DE BESTREDEN BEPALINGEN

1. De artikelen 62 en 63 van het decreet van de Vlaamse Raad van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, luiden als volgt :

Artikel 62

" In afwijking van artikel 80, § 1, van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 augustus 1980, gelden voor het Vlaamse Gewest de volgende bedragen :

Categorie van toestellen	Bedrag van de belasting
A	144.000 fr.
B	52.000 fr.
C	14.000 fr.
D	10.000 fr.
E	6.000 fr.."

Artikel 80, § 1, van voormeld Wetboek stelt het bedrag van de belasting respectievelijk vast op 36.000 fr., 26.000 fr., 7.000 fr., 5.000 fr. en 3.000 fr..

Artikel 63

" In afwijking van de artikelen 43, 44 en 45 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, respectievelijk gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 augustus 1980 en bij het koninklijk besluit nr. 14 van 18 april 1967 en het voornoemde koninklijk besluit van 22 augustus 1980, gelden voor het Vlaamse Gewest de volgende bepalingen :

1. het bedrag van de belasting geheven op het brutobedrag van de sommen ingezet bij spelen en weddenschappen, wordt vastgesteld op 15 procent;
2. het bedrag van de belasting op de weddenschappen bij paardenwedrennen die in België plaatsvinden wordt vastgesteld als volgt :
 - 1° 22 procent op de voorafneming gedaan op het brutobedrag van de sommen ingezet bij de onderlinge weddenschappen ;
 - 2° 5,5 procent op het brutobedrag van de sommen ingezet bij de weddenschappen bij notering;
3. de belasting op casinospelen wordt vastgesteld als volgt :
 - 1° 5,3 procent op de winsten der bankiers bij baccaraspel "chemin de fer" ;
 - 2° 3 procent op de winsten der inzetters bij het roulettespel zonder zero ;
 - 3° 33 procent op het gedeelte van de bruto-opbrengst van de andere casinospelen, dat voor het kalenderjaar 35 miljoen frank niet overschrijdt, en 44 procent op het overige gedeelte."

De artikelen 43, 44 en 45 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen of de ter uitvoering ervan genomen bepalingen, stellen respectievelijk volgende belastingpercentages vast : 11 procent (artikel 43); één vijfde van de voorafneming (artikel 44, 1°); 5 procent (artikel 44, 2°); 4,80 procent

(artikel 45, eerste lid); 2,75 percent (artikel 45, eerste lid); 30 en 40 percent (artikel 45, tweede lid, en de uitvoeringsbepaling).

2. In het oorspronkelijk ontwerp van decreet werd voorzien in een verdubbeling van de belastingbedragen voor wat de automatische ontspannings-toestellen betreft waarvan sprake in artikel 62 van het programmadecreet, terwijl een aanzienlijk geringere verhoging van de belastingbedragen werd voorgesteld wat de spelen en weddenschappen betreft, opgesomd in artikel 63.

In het amendement WEYTS c.s. werd voorgesteld de in het ontwerp bepaalde belastingbedragen wat de automatische ontspanningstoestellen van categorie A betreft, nogmaals te verdubbelen terwijl een vermindering werd voorgesteld van de in het ontwerp bepaalde bedragen voor een aantal spelen en weddenschappen, met name de weddenschappen op paardenwedrennen en de casinospelen.

De forse verhoging van de belasting op de toestellen van categorie A (van 36.000 fr. naar 144.000 fr.) werd verantwoord "omdat de bingo's werkelijk als een maatschappelijk gevaar moeten aangezien worden, die een spoor van verwoesting nalaat waarvan de gevolgen slechts minimaal aan het licht komen. Het ligt ook volledig in de lijn van de politieke wil van de meerderheid van de parlementairen om de bingo's in ons land drastisch te verminderen om op termijn te komen tot de volledige afschaffing ervan. (...)

Het aanvaarden van de amendementen zou het ontwerp van decreet ondersteunen omdat het budgettair doel niet alleen wordt bereikt maar zelfs overschreden

en verbeterd omdat fiscaliteit wordt aangepast aan de bedrijfseconomische realiteiten."

Het subamendement DEPREZ op het amendement WEYTS c.s. strekte ertoe het bedrag van de belasting op de weddenschappen bij paardenwedrennen, voorgesteld door WEYTS c.s., te verminderen.

De belastingbedragen, voorgesteld in voormeld amendement zoals geamendeerd door het subamendement, werden in de definitieve tekst van de artikelen 62 en 63 overgenomen.

IV. IN RECHTE

A.1. In de vordering tot schorsing wordt achtereenvolgens gehandeld over het belang van de verzoekende partij, het ernstig karakter van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen kan berokkenen.

Verzoekende partij verantwoordt haar belang door erop te wijzen dat haar hoofdactiviteit erin bestaat amusementsspelen te exploiteren, in het bijzonder 1329 toestellen, waarvan 690 bingoautomaten en 639 andere automatische ontspanningstoestellen. Alleen al door de verviervoudiging van de belasting op bingo's dient verzoekende partij onmiddellijk een meerbelasting van meer dan 70 miljoen fr. te betalen.

Wat de ernst van de aangevoerde middelen betreft stelt verzoekende partij, met verwijzing naar haar beroep tot vernietiging, dat het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel, zijn geschonden doordat geen evenredigheid bestaat tussen, enerzijds, de verhoging van de belastingen op casinospelen en

weddenschappen bij paardenwedrennen en, anderzijds, de verviervoudiging van de belastingen op de automatische ontspanningstoestellen van categorie A. Volgens verzoekende partij leidt een analyse van het onderscheid tussen kansspelen in casino's, paardenwedrennen of kansspelen in een elektronische vorm tot de vaststelling dat het gehanteerde criterium van onderscheid voor het heffen van belastingen een objectieve en redelijke verantwoording mist.

Wat het middel betreft, ontleend aan een schending van de bevoegdheidsbepalende regels, stelt verzoekende partij dat de bestreden fiscale bepalingen worden aangewend om de facto een automatisch ontspanningstoestel in het Vlaamse Gewest mettertijd te doen verdwijnen. Het uitvaardigen van een reglementering die zodanig doel beoogt, behoort evenwel tot de bevoegdheid van de nationale overheid.

Dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen, wordt door verzoekende partij in haar verzoek tot schorsing als volgt gestaafd :

ernstige vermindering van de verkoop en de ontvangsten ; voor het jaar 1991, een geraamd boekhoudkundig verlies, bij behoud van personeels- en exploitatiebestand, van ongeveer 120 miljoen fr. ; bij het afvloeien van twee derde van dat bestand, een geraamd verlies van ongeveer 60 miljoen fr. ; verlies van arbeidsplaatsen en risico van faillissement ; een plotse "meerinvestering", alleen al voor de bin-go's, van meer dan 70 miljoen fr. ; onmogelijkheid om

onmiddellijk de nodige aanpassingen te doen : weghalen van bingo's, ontslag van personeel, afvoeren van overtollig exploitatiebestand, aangaan van leningen bij banken.

De verzoekende partij doet opmerken dat, overeenkomstig artikel 83 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, de belasting op automatische ontspanningstoestellen vóór 1 januari 1991 diende te worden gekweten. Zij wijst er tevens op dat het voorstel om de belasting op toestellen van categorie A te verviervoudigen slechts dateert van 26 november 1990, datum waarop een amendement werd ingediend om de voorgenomen verdubbeling op te trekken tot een verviervoudiging.

- A.2. In de nota van de Vlaamse Executieve wordt, wat de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging betreft, betoogd dat de verzoekende partij geen enkel belang heeft bij de vernietiging van artikel 63 van het bestreden decreet. Dat artikel bepaalt immers de aanslagvoet van belastingen die geen betrekking hebben op automatische ontspanningstoestellen zodat verzoekster in geen enkel opzicht rechtstreeks, persoonlijk of nadelig wordt getroffen.

Vervolgens is de Vlaamse Executieve van oordeel dat het voorwerp van het beroep tot vernietiging en schorsing beperkt is tot het bedrag van 144.000 fr., bepaald in het bestreden artikel 62, en dan nog in de mate dit bedrag 72.000 fr. overschrijdt.

Verder meent de Vlaamse Executieve dat de verzoekende partij, die geen exploitant is van lokalen of plaatsen waar die toestellen opgesteld

staan, de belastingverhoging niet zelf zal dragen zodat zij geen rechtstreeks of persoonlijk belang heeft bij de vernietiging van een belastingtarief waarvan enkel de werkelijke betalers hinder kunnen ondervinden.

De vordering tot schorsing is volgens de Executieve niet ontvankelijk aangezien de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen zodat het Hof niet in staat wordt gesteld de omvang en de ernst van het aangevoerde nadeel te beoordelen.

De Vlaamse Executieve onderzoekt vervolgens of de voorwaarden voorhanden zijn opdat tot schorsing kan worden besloten. Dit is volgens haar niet het geval aangezien de onmiddellijke uitvoering van het bestreden decreet de verzoekster geen nadeel berokkent, het eventuele door de verzoekster geleden nadeel niet moeilijk te herstellen is en de middelen niet ernstig zijn.

De Vlaamse Executieve verzoekt het Hof de vordering tot schorsing van de bestreden artikelen 62 en 63 niet ontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging.

- B.1.1. Uit artikel 21 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof blijkt dat een vordering tot schorsing niet kan worden ingesteld dan tegelijk met een beroep tot vernietiging of nadat reeds een beroep tot vernietiging was ingesteld. De vordering tot schorsing is derhalve ondergeschikt aan het beroep tot vernietiging.

Daaruit volgt dat de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging, inzonderheid het voorhanden zijn van het daartoe rechtens vereiste belang, reeds bij het onderzoek van de vordering tot schorsing dient te worden betrokken.

- B.1.2. Artikel 107ter van de Grondwet bepaalt : "... de zaak kan bij het Hof aanhangig worden gemaakt door iedere bij wet aangewezen overheid, door ieder die doet blijken van een belang, of, prejudicieel, door ieder rechtscollege".

Luidens artikel 2, 2°, van voormelde bijzondere wet, kunnen de beroepen tot vernietiging worden ingesteld "door iedere natuurlijke of rechtspersoon die doet blijken van een belang ...".

De voormelde bepalingen vereisen dus dat de natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep instelt, van een belang doet blijken om voor het Hof in rechte te treden.

Het vereiste belang is slechts aanwezig bij diegenen die door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig in hun rechtssituatie zouden kunnen worden geraakt.

- B.1.3. Uit het beperkte onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging, waartoe het Hof in het raam van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt dat het beroep tot vernietiging, bij gebrek aan belang, als niet ontvankelijk zou moeten worden afgewezen in zover het gericht is te-gen artikel 63 van het decreet van 21 december 1990.

Voormeld artikel heeft immers betrekking op het bedrag van de belasting, geheven op het brutobedrag van de sommen ingezet bij spelen en weddenschappen, op de weddenschappen bij paardenwedrennen die in België plaatsvinden en op de casinospelen.

Welnu, zowel uit de door de verzoekende partij gegeven uiteenzetting als uit haar maatschappelijk doel blijkt dat de verzoekende partij enkel automatische ontspanningstoestellen exploiteert en geen inrichter is van spelen en weddenschappen, als bedoeld in artikel 63 van voormeld decreet.

Ten aanzien van de vordering tot schorsing.

B.2. Luidens artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- 1° de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn ;
- 2° de onmiddellijke uitvoering van het bestreden decreet moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

Ter beoordeling van de tweede voorwaarde bepaalt artikel 22 van dezelfde wet bovendien : "De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van

de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen".

De door de wet gebruikte terminologie leidt ertoe aan te nemen dat, wil een middel als ernstig worden beschouwd in de zin van de wet, het niet volstaat dat het kennelijk niet ongegrond is in de zin van artikel 72, maar dat het ook moet gegrond lijken na een eerste onderzoek van de gegevens waarover het Hof beschikt in dit stadium van de procedure.

- B.3. De verzoekers vorderen de schorsing van de artikelen 62 en 63 van het decreet van de Vlaamse Raad van 21 december 1990. Aangezien het beroep tot vernietiging, in de huidige stand van de procedure, niet ontvankelijk lijkt te zijn in zoverre het gericht is tegen artikel 63 van voormeld decreet en het Hof bovendien vaststelt dat de aangevoerde middelen en de uiteenzetting van de feiten betreffende het beweerde nadeel slechts betrekking hebben op artikel 62 in de mate dat het bedrag van de belasting voor automatische ontspanningstoestellen van categorie A op 144.000 fr. per toestel is vastgesteld, beperkt het Hof zijn toetsing tot het onderzoek van artikel 62 in zoverre het bedrag van de belasting voor toestellen van categorie A op voormeld bedrag werd vastgesteld.

Ten aanzien van het middel ontleend aan de schending van de artikelen 6, 6bis en 112 van de Grondwet.

- B.4.1. De grondwettelijke regels van de gelijkheid van de Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling

ten aanzien van bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de ingestelde belasting. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

Om de bestaanbaarheid van de bestreden norm met de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet te beoordelen, dient het Hof echter eerst te onderzoeken of de categorieën van personen ten aanzien van wie een ongelijkheid wordt aangevoerd, kunnen worden vergeleken.

- B.4.2. De verzoekende partij voert aan dat een ongelijke fiscale behandeling bestaat tussen, enerzijds, de categorie belastingplichtigen die automatische ontspanningstoestellen van categorie A exploiteren en, anderzijds, de categorie belastingplichtigen die spelen en weddenschappen, voornamelijk weddenschappen bij paardenwedrennen en casino's, exploiteren.

Het Hof stelt vast dat het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen een duidelijk onderscheid maakt tussen beide soorten belastingen waaraan de voormelde categorieën van belastingplichtigen zijn onderworpen. Titel III van voormeld Wetboek regelt de belasting op de spelen en de weddenschappen en titel IV de belasting op de automatische ontspanningstoestellen. Voor beide soorten belastingen wordt aldus in een eigen, specifieke

regeling voorzien.

Ook de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten maakt een onderscheid tussen beide soorten belastingen. De belasting op de spelen en weddenschappen en de belasting op de automatische ontspanningstoestellen worden door artikel 3 van voormelde bijzondere wet als twee onderscheiden gewestelijke belastingen aangemerkt, terwijl in artikel 5 van dezelfde wet een eigen lokalisatiecriterium voor beide soorten belastingen wordt gehanteerd.

Het Hof merkt eveneens op dat de aantrekkingskracht die uitgaat van de automatische ontspanningstoestellen, in tegenstelling tot die van de weddenschappen en casino's, niet beperkt blijft tot diegenen die er zich op eigen initiatief aan blootstellen. Personen die aan spelen en weddenschappen, bedoeld in het bestreden artikel 63, wensend deel te nemen, dienen zich in welbepaalde, in aantal beperkte, gelegenheden te begeven en dit met het uitdrukkelijk voornemen die spelen of weddenschappen te beoefenen. Die drempel is evenwel niet voorhanden ten aanzien van personen die automatische ontspanningstoestellen wensend te hanteren, die zijn bedoeld in het bestreden artikel 62 : eensdeels bestaan de lokalen waar die toestellen staan opgesteld, in vrijwel onbeperkte getale ; anderdeels, kan men er veel gemakkelijker toe worden gebracht die toestellen te hanteren, zelfs zonder, vóór het betreden van een lokaal waar ze zijn opgesteld, een zodanig voornemen te hebben gehad.

Uit het beperkt onderzoek waartoe het Hof is

kunnen overgaan in het raam van de vordering tot schorsing blijkt dat de in artikel 62 van het bestreden decreet bedoelde categorie belastingplichtigen die automatische ontspanningstoestellen exploiteren, niet voldoende vergelijkbaar is met de categorie belastingplichtigen die spelen en weddenschappen exploiteren als bedoeld in artikel 63 van hetzelfde decreet, zodat de beweerde ongelijkheid in fiscale behandeling tussen beide categorieën door het Hof niet in aanmerking kan worden genomen.

Daaruit volgt dat het middel, ontleend aan de schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet, niet als "ernstig" kan worden aangezien in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

Ten aanzien van het middel ontleend aan de schending van bevoegdheidsbepalende regels.

B.5.1. Volgens de verzoekende partij worden de bevoegdheidsbepalende regels geschonden doordat "de gewestelijke fiscaliteit wordt gebruikt om welbepaalde automatische speeltoestellen drastisch te verminderen, ja zelfs op termijn volledig af te schaffen ; dat de reglementering over het gebruik van automatische ontspanningstoestellen, categorie A, echter enkel en alleen tot de bevoegdheid behoort van de nationale overheid."

B.5.2. Luidens artikel 3, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten is de belasting op de automatische ontspanningstoestellen een gewestelijke belasting.

Artikel 4, § 1, van voormelde bijzondere wet bepaalt dat de Gewesten bevoegd zijn "om de aanslagvoet, de heffingsgrondslag en de vrijstellingen van de in artikel 3, eerste lid, 1° tot 3°, bedoelde belastingen te wijzigen."

Tenslotte bepaalt artikel 5, § 1, van dezelfde wet dat de in artikel 3 bedoelde belastingen aan de Gewesten worden toegewezen in functie van hun lokalisatie. Luidens artikel 5, § 2, worden voor de toepassing van § 1 "deze belastingen geacht als volgt te zijn gelokaliseerd : (...)

2° de belasting op de automatische ontspanningstoestellen : op de plaats waar het toestel opgesteld is."

B.5.3. Toch dient te worden onderzocht of de decreetgever bij het uitoefenen van zijn fiscale bevoegdheid, in feite geen bevoegdheid van de nationale overheid heeft betreden.

Dat de verhoging van gewestelijke belastingen tot gevolg kan hebben dat er zich een wijziging zal voordoen in het gedragspatroon van een belastingplichtige, is een mogelijk neveneffect van elke belasting of belastingverhoging.

Terzake en in de huidige stand van de procedure, laten noch de bekritiseerde verhoging noch de parlementaire werkzaamheden toe te stellen dat de decreetgever, door het aannemen van de bestreden bepalingen, hoofdzakelijk een niet-fiscaal effect zou hebben beoogd, dat hij binnen de perken van de hem toegewezen bevoegdheden niet vermag na te streven.

Het middel kan niet worden aangezien als "ernstig" in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989.

B.6. Het Hof stelt vast dat de voorwaarde dat ernstige middelen moeten worden aangevoerd, niet is vervuld ; de andere voorwaarde, dat de onmiddellijke uitvoering van het bestreden decreet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, dient dus niet te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 7 maart 1991 door voormelde zetel waarin rechter J. WATHELET, wettig verhinderd, voor onderhavige uitspraak vervangen is door rechter P. MARTENS, conform de beschikking van heden van voorzitter J. DELVA.

De griffier,

De voorzitter,

L. POTOMS

J. DELVA